

za to, že žalovaný žalobcových místností užíval bez právního důvodu, takže podle žalobcových údajů není pronajímatelem a není jeho žaloba žalobou o zaplacení nájemného.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Podle § 1101 obč. zák. a podle dvorského dekretu ze dne 5. listopadu 1819 čís. 1621 sb. z. s. zachovaného v platnosti čl. XIII. čís. 6 uvoz. zák. k ex. ř. lze povolití zájemné popsání jen k zajištění nájemného a podmínkou jeho jest podání žaloby pro splatné nájemné. Ježto v souzeném případě se nežaluje z nájemního poměru, byl právem rekursním soudem zamítnut návrh na povolení zájemného popsání.

Čís. 10054.

Bylo-li pravoplatným mezitímním rozsudkem uznáno právem, že jest žalobní nárok na bolestné důvodem po právu, není žalobce vyloučen z práva, domáhati se v jednání po mezitímním rozsudku kromě bolestného ještě náhrady ušlého a v budoucnosti ucházejícího výdělků.

(Rozh. ze dne 27. června 1930, R I 437/30.)

V žalobě o náhradu škody domáhal se žalobce původně jen zaplacení 100.000 Kč bolestného, prohlásil však, že si vyhrazuje vznést další nároky ze škodlivé události, o niž jde, zvláštní žalobou. Při ústním jednání dne 27. června 1926 usnesl se soud první stolice, že zprvu má býti jednáno jen o tom, je-li žalobní nárok důvodem po právu, a vynesl dne 27. října 1928 mezitímní rozsudek, jímž v podstatě uznal, že žalobní nárok důvodem po právu není. Pravoplatným rozsudkem odvolacího soudu ze dne 11. února 1929 bylo uznáno právem, že žalobní nárok na zaplacení bolestného z úrazu dne 26. února 1928 jest po právu co do důvodu jednou polovicí, druhou nikoli. Za dalšího řízení na prvním soudě navrhl žalobce rozšíření žaloby o další nároky na zaplacení ušlého výdělků za 15 neděl a o placení doživotního důchodu 90 Kč týdně. S o u d p r v é s t o l i c e zamítl návrh na rozšíření žaloby. D ů v o d y: Návrh na rozšíření žaloby jest opozděn, poněvadž proti mezitímnímu rozsudku vnesenému o nároku na bolestné, bylo podáno odvolání, takže se pak již rozšíření žalobní žádosti, změna žaloby, nepřipouští (§ 483 třetí odstavec a §§ 235 a 393 c. ř. s.). R e k u r s n í s o u d připustil rozšíření žalobního žádání. D ů v o d y: I rozsudek odvolacího soudu ze dne 11. února 1929 jest rozsudkem mezitímním a rozhoduje tudíž jen o tom, zda a pokud žalobní nárok, který jest svou povahou nárokem na náhradu škody z důvodu poškození žalobce na těle jest důvodem po právu (§ 393 první odstavec c. ř. s.) proto, že žalobce vznesl před vydáním tohoto rozsudku jen nárok na zaplacení bolestného a důsledkem toho v rozsudku tom bylo vysloveno, že žalobní nárok na zapla-

cení bolestného jest co do důvodu po právu jednou polovicí, druhou polovicí nikoli, nelze vzhledem k povaze rozsudku mezitímního a žalobního nároku na zaplacení bolestného vyloučiti žalobce z práva, by se v tomto sporu nedomáhal kromě bolestného ještě náhrady ušlého a v budoucnosti ucházejícího výdělku. Neboť právoplatným mezitímním rozsudkem bylo ve skutečnosti uznáno, že žalobce má proti žalovanému nárok na náhradu škody, jež mu vůbec vznikla ze škodné události. Jaké jednotlivé nároky a v jaké výši mu přísluší, bylo vyhraženo jednání a rozhodnutí po právoplatném mezitímním rozsudku. Neprávem tudíž zamítá napadené usnesení návrh na rozšíření žaloby jako opožděný s poukazem k tomu, že »proti mezitímnímu rozsudku vynesnému ohledně nároku na bolestné bylo podáno odvolání« a k ustanovení § 483 třetí odstavec c. ř. s., jež prohlašuje nepřipustnou změnu žaloby jen během řízení odvolacího. Připustnost rozšíření žalobního žádání jest tudíž i tu posuzovati podle § 235 c. ř. s. A tu jest zajisté za to míti, že rozšířením žalobní prosby na náhradu ušlého a v budoucnosti ucházejícího výdělku nenastane značné stížení nebo prodloužení jednání, to tím méně, an žalobce si již v žalobě vyhradil uplatnění dalších nároků na náhradu škody a připuštěním navrženého rozšíření žaloby se takto zabráni dalšímu novému sporu.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Vývody dovolacího rekursu nejsou s to, by vyvrátily nebo seslabilly správnost důvodů napadeného usnesení pro názor soudu rekursního, že tu jde o rozšíření žalobní prosby ve smyslu § 235 c. ř. s. a že pro připuštění tohoto rozšíření jsou tu zákonné předpoklady. Stačí proto stěžovatele především odkázati na správné odůvodnění napadeného usnesení. Skutečnost, že si žalobce v žalobě vyhradil uplatnění další případné nároky na náhradu škody zvláštní žalobou a že je nyní uplatňuje rozšířením žaloby, na věci nemůže nic změnit, neboť žalobce, třeba že si vyhradil své další případné nároky na náhradu škody uplatňovati zvláštní žalobou, nepozbyl tím práva nároky ty uplatnit také rozšířením prosby žalobní v žalobě již podané.

Čís. 10055.

Lhůta čl. 349 obch. zák. jest lhůtou promlčecí.

Uplatňován-li žalovaným jen nárok na zrušení smlouvy (§ 932 obč. zák.), nelze mu přiznati nárok na zmenšení úplaty, třebas byl odůvodněn výsledkem řízení.

(Rozh. ze dne 27. června 1930, Rv I 927/29.)

Žalobce domáhal se na žalovaném zaplacení kupní ceny 16.000 Kč za perské koberce. Žalovaný namítl nárok na zrušení kupní smlouvy,